

ranil pljuča. Paznika so prepeljali v brezupnem stanju v ptujsko bolnico.

Tat se obesil v zaporu. Iz Ptuja poročajo: Dne 24. oktobra se je obesil v zaporih tukajšnje policije Krapša Ivan, znan dolgoprstnež in tat. Krapša je rodom iz Krčevine pri Ptuj in star 30 let. Istega dne zjutraj so ga orožniki pripeljali v Ptuj s Pragerskega, da bi ga zaslišali radi nekih ponovnih tatvin. Ko je hotel orožnik zaslišati Krapšo in je vstopil okrog 10. ure dopoldne v polic. zapor, je Krapša ležal in imel krog vratu vrstico, ki je bila pritrjena na okrogel železen obroč. Poklicali so takoj g. dr. Vrečka, ki je vse poskusil, da bi obešenca spravil k življenju, toda to se mu ni posrečilo. Krapša se je najbrže sodil sam za svoje grehe in se v trenutnem obupu nad samim seboj obesil. Dolžili so ga, da je izmaknil v Ptuj in v Mariboru 20 dvokoles.

*

Skrivnosten izgin.

Dne 15. X. se je pripeljal iz Petrovcev v Prekmurju na razpravo 76letni posestnik Franc Korošec. Spremljal ga je njegov sosed Franc Perš, brezposelni delavec. Istočasno kakor Korošec sta se pripeljala v Maribor tožena posestnik Belek in njegova žena. Cela prekmurska družba se je podala v Mariboru v dve krčmi, kjer so pili. Zakonca Belek sta šla k počitku k nekemu kočijažu. Korošec in Perš sta si poiskala prenočišče na senu na sejmišču poleg mari-borske klavnice.

Drugi dan 16. X. Korošca ni bilo na razpravo. Pojavil se je na sodišču mesto Korošca Perš in povedal sodniku, da je Korošec v noči neznan kam zginil. Korošca tudi domov v Petrovce ni bilo in radi tega je postala zadeva z zginutjem sumljiva.

Zakonca Belek sta izjavila orožnikom, da je imel Korošec sigurno pri sebi večjo denarno svoto iz bojazni, da bi mu doma denarja kedo ne izmaknil.

Zlatorogovo TERPENTINOVNO MILO

Žandarji so prijeli Perša in ga začeli zasliševati. Izjavil je, da sta omenjeno noč s Korošcem zastoj iskala prenošče po Mariboru. Perš je pregovoril starčka, da sta šla na seno pri mestni klavnici. Ko se je Perš zjutraj prebudil, ni bilo Korošca nikjer. Iskal ga je povsod zaman in je končno šel na sodnico in je tamkaj povedal, da starega Korošca ne bo k obravnavi.

Orožniki so napovedali Peršu, ker ga osumljajo razne okoliščine, aretacijo. Prignali so ga v Maribor, kjer so si ogledali prenočišče pri sejmišču. Osumljeni Perš taji vsako krivdo.

Skrivnostni izgin je dobil čisto drugo lice, ko je naplavila Drava 24. X. v Markovcih niže Ptuja truplo Franca Korošca, ki ima sledove ran. Sodno raztelesenje je dognalo, da so rane od trkljanja trupla po kamenju v Dravi.

Vsled vseh teh pojavov žandarji Perša niso izpustili, ampak so ga izročili sodišču, da zločin razčisti.

Pri naplavljenem Korošču so našli le malenkostno denarno vsoto, če ravno so izpovedali Koroščevi domači, ki so prepoznali naplavljenega truplo kot pravo, da je imel oče oziroma mož, ko je šel z doma nekaj tisočakov.

Tudi po prepoznanju v Markovcih naplavljenega trupla dokazuje Perša,

da ni v nobeni zvezi z zagonetno starčkovo smrtjo.

*

Slovenska Krajina.

Soboška gimnazija. Ohljudjeno nam je, da se bo v doglednem času višja gimnazija poddržavila, kakor hitro namreč bodo to dopuščale državne finance. Takoj po ukazu Nj. Vel. kralja o vpostavitvi višje gimnazije in sicer postopoma, se je ustanovil poseben kuratorij za samoupravno gimnazijo. V tem kuratoriju so trije zastopniki soboške občine, dva zastopnika staršev in dva zastopnika gimnazije. Po nalogu ministristva prosvete se je začelo takoj z vpisovanjem učencev za 5. gimnazijski razred. Kakor izvemo, se je vpisalo v 5. razred 40 učencev. Tako šteje sedaj soboška gimnazija 400 učencev, kar je vsekakor lepo število in jasen dokaz za potrebo popolne gimnazije. V 5. razred je prišlo nazaj 28 učencev in sicer iz Ljubljane 11, iz Maribora 9, iz Ptuja 4, iz Kočevja 1 in iz Celja 1, 14 dijakov ni bilo vpisanih nikjer, ker radi pomanjkanja sredstev niso mogli na druge gimnazije po dovršitvi nižje srednje šole v Soboti. Tako se je sedaj tudi tem učencem izpolnila prisrčna želja, da bi končali svojo srednjo šolo doma. Odziv dijakov na poziv gimnazijskega vodstva je bil takojšen. Upamo, da bodo merodajni krogi uvideli kaj kmalu prevažno potrebo soboške gimnazije v nacionalnem in kulturnem oziru in bodo pod-

Askari.

V bojnih poročilih iz vzhodne Afrike tolikokrat čitamo, da se borijo domačini Abesinci in sicer askari na strani Italijanov. Askari tvorijo pretežno večino italijanske vojske v vzhodni Afriki in so pokorni Italijanom, ker jih ti plačajo. Askari so veliki, po 180 cm do 2 m visoki. Družine imajo pri sebi v taboriščih. Po veroizpovedi so koptiški kristjani in muslimani. Oblečenj so v zelo pestre uniforme, navadno bosji in imajo kvačjemu na nogah sandale. Kot vojaki najemaniki dobivajo dnevno 2 liri mezde, pri daljšem službovanju tudi 3 lire. Seveda prejema tudi vojne doklade, tako da

Januš Golec:

Po divjinah Kanade

Ljudska povest po raznih virih.

(Dalje.)

Lavison se je pokazal na prebridkem povratu od najboljše strani. Vedno je spodbujal tovariša k vstrajnosti in upanju na slučajno rešitev. Od ranjenja komaj nekoliko opomoglemu Francu so vidoma pojemale moči. Prve ure tavanja so se mu dozdevale še nekako znosne, ker sta ga priganjala k prestavljanju nog vihar in tovariš. Po daljšem gabanju s pomočjo snežnih obročev po snegu Franc ni več znal, ali gre za hojo dveh ali 20 ur. Zašla sta v globoko kotlino, katera jima je nudila zasilno zaščito. Lavison je obstal in pripomnil:

»Franc, tukaj se bova odpočila nekaj časa. Odpočitek sva zaslužila. Ali se še spominjaš na hríb, katerega sva prekoračila pred kratkem? Dobro znam, kje da sva. Tekom 6 ur sva prodrla 40 km daleč proti jugu. Takale hoja je že nekaj! Veter nekako pospešuje najine korake. Kako se pa kaj počutiš?«

16

»Izborno«, se je glasil odgovor.

»Te zebe?«

»Ne.«

»Si utrujen?«

»Ne.«

»Lačen?«

»Hm — tudi ne.«

»Si resnično junak in radi tega boš pojedel falad jelenjega mesa.«

»Ni treba, Lavison, sedaj še ne.«

Amerikanec je ugasnil žepno svetilko, da bi štedil z baterijo. Tema ju je objela. Franc se je naslonil s hrbtom ob sneg, trudil se je, da bi si odpočil ude in njim ulil novih moči za nadaljevanje poti. Čutil je, kako se mu krčijo vsled težke in komaj zaceljene rane moči. Res, da sta prehodila srečno ter korajžno 40 km, pa koliko sto in tisoč ju je še čakalo, predno bi naletela na kako človeško bivališče. Prepričan je bil, da bo zmogel 40 nadaljnih kilometrov še dobro. Če bo napel vse moči, bo spravil do 70 km, a končno bo le pri kraju s telesnimi silami. Kaj bo neki počel Lavison, če bo opešal za vsem?